

[Tvede.]

Hjælp, som hurtigt kan bringes til at fungere. At det Forslag, vi i saa Hensende fremsatte i sin Tid, var et Realitetsforslag, har vi den daværende Socialministers Udtalelse for, idet han den 29. Marts 1926 erkendte, at det vilde have omfattet samtlige — den Gang var det 7 000 à 8 000, det drejede sig om —, som havde opbrugt al Hjælp, og jeg antager, at dette ogsaa vilde være Tilfældet den Dag i Dag, om man ordnede Forholdet saaledes som af os foreslaaet. At man ikke for længst har gjort det, tror jeg har været Samfundet meget dyrt. Fra konservativ Side er vi fremdeles at faa i Tale ad de her angivne Veje af Hensyn til dem, som lider, og som det hidtil ikke er lykkedes Regeringen at komme til Hjælp. Menneskenes Kaar kan kun bedres gennem Arbejde, hvorved de kan forbedre deres økonomiske Tilværelse og vinde frem i Livet. Ved at hindre Folk i at arbejde og ved at begrænse deres Arbejdstid begrænser man ogsaa deres Muligheder for Indtægtsforøgelse. Trivsel kan kun komme som Frugt af Arbejde og Flid. Derfor maa det først blive Arbejde, der skal skaffes, og gøres der derfor en alvorlig Indsats, er vi ogsaa rede til Hjælp.

De Betragtninger, der efter konservativ Opfattelse er Grund til at gøre gældende ved denne første Behandling, kan jeg sammenfatte saaledes, at medens Socialdemokraterne, saa længe de stod som Opposition, var ivrige og energiske for at løse Beskæftigelsesproblemet, er det nu, da Krisen er inde over vort Erhvervsliv, ikke lykkedes dem at lede os ind paa Veje, der kan hjælpe paa Situationen. Der synes næsten at være en Bevægelse i den gale Retning, under nedadgaende Konjunkturer i Erhvervene at kræve Lønforhøjelse. Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) fremsatte en Udtalelse om, at man ikke maatte gøre Befolkningen fattigere og fattigere. Det er der slet ikke Tale om. Der er Tale om, at de Ydelser, som gives for Virksomhed, for Arbejde, til enhver Tid maa staa i Forhold til det, som den Produktion kan bære, der skal bringes frem. Det kan ikke nytte, at man fylder Landet med en Produktion, der ligger saa dyrt, at den ikke kan blive afsat. Vi vil i Overensstemmelse med, hvad der er fremhævet af mine Meningsfæller i Folketinget, alligevel undersøge, om der er Mulighed for at naa et Resultat, og Arbejdet herfor vil lettes, hvis Regeringen vil vise Forstaaelse for de Tanker og Anskuelser om Arbejde og Krisehjælp, vi gentagne Gange har fremsat her og i det andet høje Ting.

Da det er bebudet af det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe), at dette Lovforslag vil blive henvist til et Udvalg, vil der derved blive Lejlighed til en nærmere Forhandling om det. Jeg tror ikke, at mange og lange Taler i det høje Ting paa nærværende Tidspunkt virker fremmende paa Forhandlingerne. Jeg tror, at vi gør bedst i at lade Sagen gaa i Udvalg.

Gunnar Fog-Petersen: Under en langvarig Arbejdsløshedsperiode som den, vi nu har, maa alle Kommuner træde hjælpende til. Det drejer sig om store Beløb for Kommunerne, og da deres Budget ofte er haardt anstrengt i Forvejen ved den almindelige Kommunallovgivning og den kommunale Gæld, som for en stor Del er stiftet under andre Konjunkturer, paa andre Tider end dem, vi har nu, er Skatteprocenterne som bekendt meget høje i mange Kommuner. Det er derfor naturligt i en saadan vanskelig Tid at have sin Opmærksomhed henvendt paa — hvad Regeringen ogsaa har —, om det ikke kunde være muligt at lette Kommunerne i en saadan Situation, og det Lovforslag, der foreligger her, om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, vil, om det bliver gennemført, ikke alene hjælpe de arbejdsløse, men ogsaa i høj Grad støtte Kommunerne.

Lovforslaget gaar ud paa, at Kommunerne kan yde Understøttelse af samme Art som den, Arbejdsløshedskasserne giver, og i samme Tid, naar Kassehjælpen er opbrugt, dernæst ogsaa Understøttelser, hvor Retten til at have Hjælp fra Kasserne ikke er til Stede, enten fordi den paagældende Arbejder ikke har haft Arbejde længe nok i den forløbne Tid eller ikke har været bidragydende Medlem af Kassen tilstrækkelig længe til at kunne hævne sin Understøttelse. For det tredje er der foreslaaet Understøttelser, der supplerer Krisekassehjælpen op til den almindelige Arbejdsløshedshjælp, og for det fjerde Understøttelse til Ikke-Medlemmer, der skal være lavere end den, der ydes af Kasserne. Der er sat en Maksimumsgrænse, nemlig Kassens sædvanlige Ydelse, hvad Højden af Ydelsen angaar, og Tiden er 70 Dage som Maksimum. I øvrigt er det overladt til Kommunerne selv at bestemme Størrelsen af den Understøttelse, de vil yde, og der kan da i de forskellige Egne af Landet tages Hensyn til den faktiske Arbejds løn paa Stedet, saaledes at man ikke kommer ud i den uheldige Situation, at Understøttelsen ligger paa Højde med eller overstiger den faktisk betalte Arbejds løn. Som der er redegjort for af den højtærede Minister, er det Arbejds-